

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA UOKiK W POZNANIU**

ul. Zielona 8, 61-851 Poznań
Tel. (0-61) 852-15-17, 852-77-50, Fax (0-61) 851-86-44
E-mail: poznan@uokik.gov.pl

Poznań, dnia 30.12.2004 r.

RPZ – 400/67/04/JK

DECYZJA Nr RPZ - 34/2004

Na podstawie art. 85 ust.1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie interesów konkurencji i konsumentów (tekst jednolity: Dz.U. nr 86 z 2003 r. poz. 804 z późn.zm.) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz.U. Nr 18 z 2002 r., poz. 172 z późn.zm.),
w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,

odmawia się wszczęcia postępowania antymonopolowego, na wniosek Niku Investment S.A. z siedzibą w Poznaniu, w sprawie nadużywania przez ENEA S.A. pozycji dominującej na lokalnym rynku dystrybucji energii elektrycznej poprzez narzucanie wnioskodawcy uciążliwych warunków świadczenia usług i utrudnianie dochodzenia praw związanych z nienależytym wykonaniem umowy o dostarczanie energii elektrycznej.

Uzasadnienie

W dniu 19.11.2004 r. do Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Poznaniu wpłynął wniosek Niku Investment S.A. z siedzibą w Poznaniu (zwanej dalej NIKU) o wszczęcie postępowania antymonopolowego przeciwko ENEA S.A. w Poznaniu (zwanej dalej ENEA) w sprawie stosowania praktyk ograniczających konkurencję polegających na narzucaniu wnioskodawcy uciążliwych warunków świadczenia usług i utrudnianie dochodzenia praw związanych z nienależytym wykonaniem umowy o dostarczanie energii elektrycznej.

W uzasadnieniu wniosku Niku podał, iż w dniu 14.10.2004 r., około godziny 17.00 i 22.00 miały miejsce nieplanowane przerwy w dostawie prądu, skutkiem których Wnioskodawca nie mógł prowadzić działalności w centrum Rekreacji NIKU przy ul. Piątkowskiej 200 w Poznaniu. W tym czasie nie działały kasy fiskalne i inne urządzenia elektryczne niezbędne dla funkcjonowania Centrum. W tej sytuacji wszyscy klienci opuścili Centrum, co spowodowało dla Niku powstanie szkody szacowanej na co najmniej 12.000 zł.

Biorąc pod uwagę, iż, po pierwsze, próba wyjaśnienia przyczyn niewykonania umowy i uzgodnienia satysfakcjonującego obie strony rozwiązania nie przyniosła rezultatu, po drugie, bez odpowiedzi pozostało wezwanie do zapłaty odszkodowania skierowane przez pełnomocnika Niku i, po trzecie, ENEA posiada na rynku dostaw energii elektrycznej pozycję dominującą, za konieczne i uzasadnione uznano złożenie wniosku do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Poza sporem jest, iż ENEA nie spotykając się na lokalnym rynku dystrybucji i sprzedaży energii elektrycznej zajmuje na tym rynku pozycję dominującą w rozumieniu art. 4 pkt 9 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Podlega zatem ograniczeniom ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, przeciwdziałającym wykorzystywaniu rynkowej dominacji (art. 8 ustawy).

Okoliczności faktyczne niniejszej sprawy nie uzasadniają jednak, zdaniem Urzędu, postawienia ENEI zarzutu stosowania praktyk ograniczających konkurencję, a podstawę do takiej konkluzji można wywieść z treści samego wniosku o wszczęcie postępowania antymonopolowego.

W świetle art. 1 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jej celem jest zapewnienie rozwoju konkurencji, ochrona przedsiębiorców narażonych na stosowanie praktyk monopolistycznych i ochrona interesów konsumentów. Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów ma zatem charakter publiczno – prawny i znajduje zastosowanie tylko wówczas, gdy zagrożony lub naruszony zostaje interes publiczny, polegający na zapewnieniu właściwych warunków funkcjonowania rynku gospodarczego. W odniesieniu do przedsiębiorców ustawa chroni konkurencję, a w odniesieniu do konsumentów ich interesy jako zjawiska o charakterze instytucjonalnym, zbiorowym, a nie indywidualnym czy nawet grupowym rozumiane jako suma indywidualnych interesów konsumentów.

Działaniami antykonkurencyjnymi, bądź antykonsumenckimi są więc jedynie takie działania, które dotyczą sfery interesów szerszego kręgu uczestników rynku. Nie dotyczą sytuacji pojedynczego przedsiębiorcy czy konsumenta, lecz zaburzeń na rynku, w rozumieniu negatywnych zjawisk charakteryzujących jego funkcjonowanie. Ingerencja Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uzasadniona byłaby tylko wówczas, gdyby służyła ochronie tak pojętej konkurencji lub interesów konsumentów. Celem ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie jest więc ochrona prywatno – prawnego interesu przedsiębiorcy bądź konsumenta (por. wyrok Sądu Najwyższego z 29 maja 2001 roku sygn. akt I CKN 1217/98).

Zdaniem Prezesa Urzędu, niniejsza sprawa ma indywidualny charakter, a skutki działań ENEI, jakkolwiek by je można kwalifikować, dotyczą wyłącznie prywatnego interesu NIKU. Okoliczności bowiem, na których oparty jest spór (będący zresztą jeszcze, przynajmniej w dacie złożenia wniosku, we wstępnej fazie) toczony przez NIKU i skarżonego przedsiębiorcę nie pozwalają na przyjęcie, iż w niniejszej sprawie mamy do czynienia z przejawem jakiegoś szerszego zjawiska, dającego się zakwalifikować jako nadużywanie przez ENEĘ pozycji dominującej na rynku. Rzecz w tym, że jest to typowy konflikt pomiędzy przedsiębiorcami wynikły z niewłaściwego wykonania umowy wzajemnej, jaką niewątpliwie jest umowa sprzedaży energii elektrycznej. Fakt, iż jeden z nich posiada na rynku pozycję dominującą, nie może sam przez się stanowić podstawy do uruchomienia działań opartych na przepisach ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Interesy NIKU, w przypadku

odmowy wypłaty odszkodowania mogą i powinny być chronione w postępowaniu przed sądem powszechnym, przed którym należy wykazywać przesłanki odpowiedzialności i rozmiar szkody.

Nawiązując do ostatniego stwierdzenia godzi się podnieść, iż zarówno taryfa, jak i zapewne umowa sprzedaży energii elektrycznej zawiera standardy jakościowe obsługi odbiorców jakie winna spełnić ENEA, w tej liczbie również procedury zawiadamiania odbiorcy o przerwach w dostawach prądu. Minimalne wymogi w tym zakresie określono w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 25.09.2000 r. w sprawie szczegółowych warunków przyłączenia podmiotów do sieci elektroenergetycznych, obrotu energią elektryczną, świadczenia usług przesyłowych, ruchu sieciowego i eksploatacji sieci oraz standardów jakościowych obsługi odbiorców (Dz. U. Nr 85 z 2000 r., poz. 957) i do tych przepisów, w braku stosownych postanowień umownych lub taryfy, należy się odwołać poszukując przesłanek ewentualnej odpowiedzialności ENEI za szkodę.

Zgodnie z art. 85 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu może, w drodze decyzji, odmówić wszczęcia postępowania antymonopolowego, jeżeli w sposób oczywisty z zawartych we wniosku oraz posiadanych przez Prezesa Urzędu informacji wynika, że nie naruszono zakazu określonego w art. 5, w zakresie niewyłączonym na podstawie art. 6 i 7, lub zakazu określonego w art. 8.

Biorąc pod uwagę powyższe, orzeczono jak w sentencji.

Od niniejszej decyzji przysługuje stronie odwołanie do Sądu Okręgowego - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatura w Poznaniu.

Z upoważnienia
Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Dyrektor Delegatury w Poznaniu
Edward Stawicki

Otrzymują:

Pan
Marcin Łyko
„Ruciński & Łyko”
Kancelarie Radców Prawnych
Ul. Św. Rocha 19L/14
61-142 Poznań

pełnomocnik
NIKU Investment S.A. w Poznaniu

a/a